

Z paměti amerického
detektiva

Léona Cliftona

A man with glasses, wearing a white shirt and dark suspenders, is shown in profile, holding a rifle. The scene is dimly lit, with a dark background. The man's face is partially illuminated, and he appears to be looking towards the right.

Postrach detektivů

 Knizky.sk

POSTRACH
DETEKTIVŮ

LÉON CLIFTON

EKNIZKY.SK

Postrach detektivů © eknizky.sk. All Rights Reserved,
except where otherwise noted.

Obsah

1.	ZACHYCENÝ ROZHOVOR.	1
2.	DETEKTIV PROTI DETEKTIVU.	9
3.	ZMIZELÝ DETEKTIV NALEZEN.	17
4.	V BOJI ZASTŘELEN.	23

ZACHYCENÝ ROZHOVOR.

Komisař třetího policejního okresu newyorského přijímal raport detektiva Browna.

„Vy tedy máte už důkazy, že „khép“ Balley provedl tu smělou krádež v bance „Industry“?“

„Tak jest, pane komisaři,“ přisvědčil detektiv, malý, suchý mužiček, v němž by byl nikdo nehledal obrovskou sílu, jakou byl Brown mezi svými druhy proslulý.

„Opil jsem jeho černého sluhu v jistém baru, a on mi prozradil, že jeho „massa“ byl té noci, když zmizelo z banky 80.000, mimo dům, a že se vrátil až k ránu; a když mu černoš přinesl snídání, zahlédl na stole několik velikých balíčků bankovek, jež „khép“ přikryl novinami.“

„Výborně, milý Browne,“ zaklepal mu komisař

na rameno. „A kdy myslíte, že by bylo nejlépe, chytit toho ptáčka v jeho hnízdu?“

„Kdykoli, pane komisaři — ovšem dříve ne, dokud to hnízdo nenajdeme!“

„Goddam, Browne, jaké to žerty?“ zamračil se komisař.

„Nežertuji, pane komisaři!“

„Vždyť však víte, kde kapitán Balley bydlí!“

„Vím jenom, kde bydlel ještě do včerejška — 15. avenue, 39. Dnes však tam již nebydlí.“

Komisař vyskočil.

„Tedy nám upláchl? A proč jste to neřekl dříve ?

„Pan komisař mi poručil, abych vyprávěl po pořádku —“

„A jak víte —?“ „— že tam jež nebydlí? Pouhou náhodou. Zašel jsem dnes k domu v 15. avenue — a tu zastihl jsem před vraty domovníka, s nímž jakýsi muž rozčileně rozmlouval. Zaslechl jsem toho člověka, jak zvolal, že je mu kapitán dosud dlužen za dva páry bot a třetí že se pro něho právě dohotovuje. Domovník však pokrčil rameny a řekl, že mu nemůže pomoci, kapitán že již zde nebydlí. Když jej domovník potkal ráno v průjezdě a přál mu šťastnou cestu, Balley odpověděl, že byt mohou pronajati. — Zajímalo mne to; přistoupil jsem k domovníkovi a zeptal jsem se ho, je-li kapitán doma? Dostal jsem zápornou odpověď. Domovníkovi se „khép“ již dávno zdál podezřelý. Včera odpoledne přišel prý k němu jakýsi pán, v černém oděvu — domovník právě něco kutil

na chodbě — slyšel tedy, jak kapitán pojednou zvolal: „Vy jste policejní špehoun! Vlezl jste však do pasti, ze které již nevyjdete!“ A druhý odpověděl: „Kdybych jím byl, měl byste již pouta na ruku. Jsem však váš přítel, radím vám upřímně!“ — dále neslyšel domovník již ničeho. Onoho pána viděl později vycházeti z domu.“

Komisař kroutil hlavou.

„Tohle je opravdu záhadné! „Khép“ byl tedy varován — jak ale zvěděl ten člověk, co vy chystáte proti Balleyovi? Neslyšel vás někdo v baru, kdy jste vyzvídal na černochovi?“

„Mluvil jsem tiše, černocho také. Byli jsme sami u stolu. Nedaleko ovšem seděl jakýsi muž, jenž však byl hluchoněmý — aspoň se dorozumíval jen stěží posuňky s majitelem baru.“

„Hm — ten člověk vás mohl přece slyšet!“ pravil komisař.

Vtom někdo zaklepal na dveře komisařovy pracovny.

„Kdo je to?“ zamračil se komisař. „Vždyť jsem přece zakázal, abych byl vyrušován, když přijímám raporty!“

Dveře se otevřely, aniž by byl komisař pobídl ke vstupu.

„Tohle je smělost!“ rozlítíl se komisař. Hned však se jeho obličej vyjasnil.

„Mr. Clifton!“ zvolal s úsměvem a pokročil

vstříc slavnému detektivovi, podáváje mu obě ruce.

Brown uctivě pozdravil muže, jenž byl jejich mistrem.

„Šel jsem okolo, vzpomněl jsem si, že jsem již dlouho neviděl mr. Ayrtona,“ ozval se Clifton, usedaje do křesla. „Jak se daří, pane komisaři?“

„Díky, jsem zdrav. A vy také, jak pozorují.“

„Vyrušují?“ ozval se Clifton, zahleděv se na Browna.

„Naopak, mr. Cliftone. Vaše přítomnost je mi právě vítána.“

„Aj, co se stalo?“

„Mrzutá věc. Tuhle náš osvědčený Brown vyčeníchal pachatele krádeže v bance „Industry“ — dnes jsme jej chtěli „vyzvednouti“ — a hnízdo je prázdné!“

Clifton o krádeži věděl jen to, co přinesly noviny; neboť teprve včera se vrátil z delší obchodní cesty. Dal si nyní vypověděti komisařem i Brownem podrobnosti o krádeži, jakož i výsledek pátrání po pachateli, a jak mu „khép“ uletěl téměř před samýmnosem.

„Ten neznámý muž, jenž Balleye varoval, mne zajímá,“ prohlásil Clifton, když vše zvěděl. „Vylíčil vám domovník jeho podobu?“ otázal se Browna.

„Ovšem. Ten popis však se hodí na mnoho lidí. Černý oblek, černý plnovous —“

„A jak vypadal ten hluchoněmý — jenž seděl

blízko vás v baru, kdy jste tahal rozumy z kapitánova sluhu?“

Brown překvapen se zadíval na Cliftona.

„Mezi těmi dvěma muži jsem neshledal prázdnou souvislost. Ostatně, i kdyby ten hluchoněmý byl dobře slyšel, naši rozmluvě nemohl porozuměti, neboť jsme vedli hovor tiše.“

Clifton se zamyslíl.

Náhle sebou trhl.

„Nezpozoroval jste něco na stole před tím mužem?“ vyzvídal.

„Nikoli. Měl tam jenom klobouk.“

„Vysoký?“

„Ano, válcovitý.“

„A byl postaven na dýnku, pravda-li?“

„Ovšem.“

„Odešel ten muž z baru dříve než vy?“

„Ano. My jsme tam zůstali ještě asi čtvrt hodiny.“

„Rozpomeňte se: nebylo vám při jeho odchodu nic nápadné?“

Brown přemýšlel, a pak zavrtěl hlavou.

„Ani jeho klobouk?“

„Nikoli. — Než přece! Když vycházel ze dveří, obrátil se, a mně se té chvíle zdál směšný, neboť klobouk měl tak naražený, že se mu zařezával do čela.“

Clifton lusknul prsty.

„Milý Browne, ten klobouk slyšel vaši tajnou

rozmluvu s černochem, a potom ji opakoval svému majiteli.“ —

Agent se podivně usmál.

Komisař však již chápal.

„Snad nemyslíte, mr. Cliftone, že ten člověk měl v klobouku stroj k zachycování i šeptané mluvy?“

„Vašemu důvtipu, pane komisaři, všechna čest!“ uklonil se Clifton. „Ano, hovor byl zachycen strojkem v klobouku. Hned vám to dokáží. Nedávno přišel ke mně muž, jenž mi, bohužel, neudal svou adresu a ukázal mi svůj vynález. Byl to jakýsi mikrofon s gramofonem, jenž se dal zcela nenápadně umístiti do klobouku. Přesvědčil jsem se několika zkouškami, že přístroj zachycuje i vzdálený šepot, a že jej pak značně zesílený opakuje, takže bylo všemu dobře rozuměti. Onen muž prohlásil, že o jeho vynálezu dosud nikdo neví; vzpomněl prý si nejdříve na mne, že bych mohl něco takového ve svém povolání do břeh potřebovati, já prý jsem první, jemuž se svěří se svým vynálezem. Byl jsem tím nadšen a stroj jsem chtěl koupiti, ale nekoupil. Požadoval za něj neslýchanou sumu, 100.000 dolarů. Pátral jsem po něm hned příštího dne, chtěje mu nabídnouti menší sice, ale přece jen ještě velmi značný obnos, avšak muž nadobro zmizel. A teď najednou se objevil — jako přítel bankovního lupiče!“

„Vy tedy myslíte, mr. Cliftone —“

„Ano, ten hluchoněmý byl oním vynálezcem. Že jinak vyhlížel, než jak jsem jej poznal, nepadá na

váhu. Snad mi nevěřil, snad se obával, že bych dal jeho vynález někým ukrásti — ovšem, tak bych jej byl dostal nejlaciněji!“ usmál se — „ a proto se přestrojil. Jsem přesvědčen, že v klobouku, jenž byl na stole před hluchoněmým, byl ukryt onen přístroj, jenž mu vyzradil vaší rozmluvu s černochem. Onen muž si umínil pak těžiti z tajemství, kterého se dopátral, varoval kapitána, a jistě dostal za to odměnu.“

„Hm, hm, bude tomu tak — ač je to víře nepodobné!“ hučel komisař.

„Rozdělíme si úlohy, milý Browne,“ obrátil se Clifton k agentovi. „Vy získáte odměnu 5000 dolarů za dopadení lupiče, a kromě toho desátý díl peněz, jež se u něho naleznou jsem přesvědčen, že se čestně zhostíte svého úkolu — jste chlapík! a já zase vyhledám onoho vynálezce. Snad se mi potom podaří laciněji odkoupiti jeho přístroj.“

Podav ruku komisaři i agentovi, Clifton se vzdálil.

DETEKTIV PROTI DETEKTIVU.

Uplynulo několik dní...

Brown stopoval uprchnuvšího kapitána Balleye.

Clifton zahájil pátrání po vynálezci zvukového přístroje; však jeho snahy nebyly dosud odměněny nejmenším výsledkem.

Navštívil policejního ředitele, aby si na něm vyžádal některé potřebné listiny.

Ředitel jej uvítal se zasmušilou tváří.

„Doslechli jste již, milý Cliftone, že naši tajnou policii začíná stíhati nezdar?“ otázal se.

Clifton zavrtěl hlavou.

„Nevím dosud nic. Co se stalo?“

„Dva naši agenti — Rost a Crewel — vyslídili doupě bandy prohnaných zlodějů. A když tam

včerejší noci vtrhla policie, našli pelech prázdný a také vyprázdňený.“

„Zloději tedy zpozorovali, co se na ně chystá?“

„Myslím spíše, že byli varováni. Naši lidé zpozorovali krátce před vniknutím do domu slušně oděného muže, jenž tam vešel, a brzy opět vyšel. Když kráčil okolo agentů, kteří nenápadně přecházeli před domem, zasmál se potupně. Domnívali se, že je to blázen. Nyní však jsou přesvědčeni, že se vysmíval jim, až najdou hnízdo prázdné. Že dal zlodějům výstrahu, nasvědčuje to, že banda netušila do poslední chvíle, co jí hrozí; neboť na stole našli jsme sotva načaté pokrmy a naplněné sklíčky. Okno, vedoucí do zahrady, bylo otevřeno; tudy uprchli. A že spěchali, to dokazují některé skvosty, jakož i mince, jež byly roztroušeny po světnici i po zahradě. Policie uprchlíky stopovala — nikoho však dosud nedopadla.“

Clifton potřásl hlavou.

„V kratičké době je to již druhý případ, že někdo maří plány detektivů!“ zahučel.

„Ano, již druhý případ. Ten první s Brownem — co o tom soudíte, mr. Cliftone?“

Clifton pokrčil rameny.

„Dosud nemohu říci svůj úsudek. Je však jasné, že naši detektivové mají vážného nepřítele, který předčí i je. Přál bych si, abych mu přišel na stopu.“

„Doufám, že vaše přání se brzy splní!“ zakončil ředitel rozmluvu. —

Clifton se namáhal, aby připadl na dobrý plán k vypátrání záhadného muže.

Veřejnost byla vzrušena děsnou zprávou.

Jeden z policejních agentů byl nalezen mrtev ve svém pokojíku. Když jej našli, přivolaný lékař konstatoval mozkovou mrtvici. Nešťastný detektiv byl pohřben. Zanedlouho však veřejnost rozšířila zprávu, že detektiv neskonal přirozenou smrtí.

Jeden z detektivových sousedů se totiž rozpomněl, že v předvečer vraždy zaslechl kroky blížící se k jeho obydlí. Pak slyšel zaklepání a zvolání ospalým hlasem: „Kdo to?“ — Odpověď zněla: „Léon Clifton!“ Poté se dveře otevřely. Asi za čtvrt hodiny slyšel, že někdo z bytu odchází, nato se ozval šramot klíče v zámku.

Když se to policie doslechla, hned byl Clifton povolán k důvěrnému výslechu v ředitelově pracovně.

S překvapením vyslechl sdělení, že někdo zneužil jeho jména, aby mu agent spíše otevřel.

„Že jsem to nebyl já o tom jistě nepochybujete, pane řediteli ! Ostatně, mohu dokázat své alibi; byl jsem té noci až do rána doma!“

„Toho není třeba, milý Cliftone! Kdo by vás z něčeho podezříval! Kdo však byl ten člověk, jenž se vydával za vás?“

„Vrah nešťastného Carninga! Chtěl se snadno dostat do agentova bytu, proto zneužil mého jména.“

Carning mu otevřel, a když padouch vykonal své dílo, odešel.“

„Vy tedy myslíte, že Carning byl zavražděn? Vždyť lékař konstatoval mrtvici jako příčinu smrti.“

„Nikdo na světě není neomylný — tedy ani ne lékař!“

„Považte však, že byt Carningův byl zamčen a že musili zámek dříve odstraniti, než se dostali do místnosti! Klíč trčel zevnitř v zámku! Nemohl přece Carning zamknouti, kdyby se byl stal obětí zločinu!“

Clifton se zamyslí. Pojednou zvolal živě: „Carning ovšem nezamkl, nýbrž jeho vrah!“

Ředitel potřásl hlavou.

„Mr. Cliftone — přece nemůže zamknouti zevnitř ten, kdo vyšel ze dveří. V Carningově světnici nebyl nalezen nikdo jiný kromě mrtvoly!“

„A přece!“ zvolal Clifton. „Existuje vynález lupiče Mac Mina!“

„To ovšem!“ prohodil ředitel. „Zapomněl jsem již na to.“ —

Mac Mine byl nebezpečný lupič, povoláním zámečnick. Dokázali mu kdysi krádež v bytě bohatého sou kromníka, jenž byl ve spaní omámen. Také v tomto případě vězel klíč zevnitř v zámku. Mac Mine byl nucen doznati se ke svému činu, a také vysvětlil, jak zamkl při odchodu z bytu. Sestrojil totiž zvláštní přístroj, jež vzal s sebou do soukromníka bytu. Pomocí jeho zachytil válcovitou část u zubu klíče v zámku, otočil jím a vnikl do příbytku. Rovněž tak

zase zavřel, když se octl na chodbě s hojnou kořistí. Toto tajemství neznal nikdo kromě něho; až je pak prozradil policii. Mac Mine již nevyšel z vězení; zemřel zánětem plic.

„Ovšem, Mac Mine to dovedl!“ souhlasil ředitel.

— „Však nikdo jiný!“

„Zapomínáte však, pane řediteli, že jsme jeho přístroj u něho nenalezli! Patrně se jej zmocnil někdo, kdo vynálezu použil, aby utajil prozrazení zločinu.“

Ředitel se zamyslel.

„Jedině exhumace mrtvoly nám může potvrditi jsoucnost zločinu,“ prohodil posléze.

Skutečně, Carningova mrtvola byla vykopána a soudně pitvána. A tu našli v mozku dlouhou, tenkou ocelovou jehlici, již byla prorážena lebka; její tupý konec byl skryt v lebeční kosti, takže unikl pozornosti ohledávajícího lékaře.

Bylo dokázáno, že agent byl skutečně zavražděn. Clifton si zevrubně prohlédl jehlici.

O svém zkoumání řekl řediteli toto:

„Domnívám se, že zlosyn při vstupu do světnice omámil Carninga narkosou, položil jej na lože a potom mu vbodnul do hlavy jehlici. Stalo se tak zvláštním přístrojem, do kterého byla jehlice našroubována; shledal jsem na tupém konci jemné závity. Přístroj byl asi samočinný, opatřen silným pérem, jež stisknutím vrazilo jehlici do lebky.“

Podobný vražedný přístroj byl nalezen před třemi roky u náčelníka „Černé pětky“; pamatuji se na něj dobře. Přístroj je uložen v policejním museu — “

„Však není tam již,“ přerušil jej ředitel. „Oznámili mi před rokem, že se ztratil, a od té doby jej ještě nikdo nevypátral.“

„Hm, hm, to je zvláštní!“ zahučel Clifton. — „Onen tajemný muž pracuje nástrojem, jenž byl v majetku policie, a jiným, jehož sestavení znala už jen policie. Muž ten sleduje detektivy, aby jim překazil jejich podniky — a teď dokonce zavraždil jednoho našeho agenta!“

„Mr. Cliftone — vy tedy myslíte, že v případě Brownově, Rostově a Crewelově, jakož i v nešťastném Carningově dlužno hledati jednu a touž osobu?“

„Ano, pane řediteli. Vyvstal jakýsi nepřítel policie, vlastně postrach detektivů, jenž tímto způsobem ukájí svou pomstu. Jsem přesvědčen, že brzy zase stihne některého z našich detektivů nehoda nebo neštěstí. Musím jej vypátrati, vždyť se jedná také o mou vlastní bezpečnost! Domnívám se totiž, že zlosyn má zvláště na mne spadeno a že by mne rád odstranil. Proto jsem nyní dvojnásob opatrný.“

„Jen se šetřte, milý Cliftone — v zájmu vlastním i veškerenstva, jemuž jste prokázal již tolik platných služeb. — Podezření nemáte dosud na nikoho?“

„Měl bych,“ váhavě pronesl Clifton.

„A ten jest —?“ nedočkavě se ptal ředitel. bohužel již mrtev!“ zněla odpověď. „Již půl roku mrtev!“

„Mr. Cliftone, mluvíte dnes podivně!“ nechápal jej ředitel. „Půl roku již mrtvý přece nemohl spáchat zločin posledních dnů?“

„Jako mrtvý ovšem ne! Nebývá však vždycky mrtev, koho mrtvým prohlásili! Mám na mysli Ratclifa — bývalého newyorského detektiva.

Ředitel se hned rozpomněl. Asi před rokem byl propuštěn ze sboru policejních konfidentů muž, jménem Ratclif. Člověk ten byl výtečný špěhoun, měl báječnou odvalu a také velké štěstí. Soudruzi se mu obdivovali, a mnozí jej nazývali „The Little Carlin“ (Malý Karlíček), chtějíce tak naznačiti, že jest téměř druhým Cliftonem.

A když Ratclif zvěděl o tomto titulu, prohlásil kdysi, že přijde doba, kdy zastíní Cliftona. Však nepřišla. Clifton vypátral, že Ratclif v několika případech pracoval proti policii, přijav úplatek od bohatých zlosynů, aby je zachránil.

Po tomto odhalení byl Ratclif ihned propuštěn bez jakéhokoliv nároku na nějaké výslužné. Ředitel mu připomněl, že může děkovati za svou svobodu jen svým zásluhám; nebýti jich, byl by své provinění odpykal v žaláři. Ratclif opustil New-York, uchýlil se do Arizony, kde se živil zprostředkováním různých prodejů a půjček. Potom došla do New-Yorku zpráva, že v bytě, jež obýval Ratclif, vypukl v noci

požár, jenž vše strávil. Na podlaze byla nalezena zuhelnatělá mrtvola. Z toho, že na jedné kosti nalezen byl zvláštní ocelový prsten, jaký nosil Ratclif, jakož i že Ratclifa od té doby již nikdo nespatriil, soudilo se všeobecně, že Ratclif skutečně uhořel.

„Vy tedy myslíte, mr. Cliftone, že Ratclif dosud žije, a že se odebral do New Yorku, aby se zde v přestrojení mstil našim detektivům?“ ozval se ředitel.

„Je to pravděpodobné. Jedině Ratclif mohl znáti tajemství otvírání dveří, jedině on mohl z musea uzmouti vražednou jehlici; a kdo jiný také by poznal naše agenty v přestrojení a mohl mařiti jejich plány? A k tomu ještě — vždyť Ratclif má příčinu, aby se mstil policii, zejména tajné, když byl ze sboru propuštěn! Jsem přesvědčen, dopadnu-ti vraha Carningova, že v něm zcela určitě poznám Ratclifa.“

Ředitel již nepochyboval o pravdivosti Cliftonových domněnek.

„Tedy s chutí do zápasu, milý Cliftone! Tentokrát to bude zvláště zajímavé zápolení: detektiv proti detektivu!“

„Odevzdám do rukou spravedlnosti vraha Carningova živého!“ prohlásil Clifton, načež opustil ředitele.

ZMIZELÝ DETEKTIV NALEZEN.

Clifton pátral úsilovně po Ratclifovi. Byl přesvědčen, že bývalý detektiv žije, že se zdržuje nyní v New-Yorku, a že škodí svým bývalým druhům, aby se jim pomstil.

Věděl nyní také, že to nebyl vynálezce mikrofonu, jenž varoval kapitána Balleye a bandu zlodějů, nýbrž Ratclif sám. Ten člověk asi vypátral, co vynálezce nabízel Cliftonovi, a potom se sám zmocnil — buď lstí nebo násilím — vynálezu.

Bylo podezřelé, že vynálezce tak náhle zmizel.

Vyzvídáním mezi detektivy se Clifton dopátral některých zajímavostí. Ratclif, dokud byl ještě ve službě, přišel s některými kolegy několikrát do konfliktu; a vždy jim pohrozil, že jim toho nezapomene. Nejvíce měl spadeno na Caringa,

Browna — hlavně však na Cliftona, jemuž záviděl titulu mistra amerických detektivů.

A teď byl Carning zavražděn! Nikdo jiný nespáchal zločin, než Ratclif, uskutečňujíc tak svou hrozbu, Lze očekávati, že Ratclif si vyhlédne za oběť ještě Browna a Cliftona.

Kdysi k večeru procházel se Clifton v chatrném oděvu čtvrtí města, kde bydlela hlavně chudina a lidé špatné pověsti.

Když se blížil k rozvalinám domku, jenž asi pŕgd měsícem vyhořel, a jehož majitel dosud nesehnal na novou stavbu, zahlédl před sebou muže, jenž se díval do ssutin.

„Byl to hlupák!“ zaslechl Clifton.

Vtom onen muž zpozoroval, že není samoten.

„Ano, byl to hlupák — veliký hlupák!“ opětoval onen muž hlasitěji. „Já bych byl místo už dávno prodal, a nečekal bych na novou stavbu!“

Zůstal státi, až jej Clifton přešel — načež zvolna kráčel za ním.

Teď zase Clifton stanul a zapaloval si dýmku.

Neznámý přešel, zrychlil krok a brzy zmizel za rohem.

Když tam Clifton přišel, muže již nezahlédl.

Buď zašel do některého domu, nebo zapadl do zdejší krčmy.

Tato příhoda, na pohled zcela bezvýznamná, nešla Cliftonovi s myslí. Napadlo jej náhle, že slova ne známého mohla platiti někomu, jenž se jím dal

napáliti. A vtom si připomněl, že v takových rozvalinách již často byly nalezeny oběti zločinu.

Což kdyby i zde bylo něco takového? —

Vrátil se k ssutinám, a otvorem v poloshořelých vratech vnikl do trosek. Rozsvítil svou elektrickou svítilničku a vypustil z ní jen úzký paprsek světla.

Opatrně kráčel přes kusy ohořelých trámů, přes hromady tašek a cihel, jež pokrývaly základny bývalého stavení.

Konečně zahlédl dlouhou a dosti vysokou hromadu rumu, jež — jak se mu zdálo — byla navršena lidskou rukou.

Začal ji rozhrabávati.

Vtom se dotkl jeho čichu hnilobný zápach.

Tím rychleji odstraňoval trosky zdivá, až zahlédl lidskou ruku.

„Nemýlil jsem se!“ zahučel. „Zde jest ukryta oběť zločinu!“

A když po delším úsilí odklidil téměř celou hromadu, našel zde mužské tělo v zamazaných šatech.

Sehnul se k němu, pustil více světla — a zděšen odskočil.

Spatřil před sebou detektiva Browna, jenž stopoval loupežného „kapitána“ Balleye.

Hrdlo mrtvolky jevílo dosud stopy strangulace — černý pruh.

„Carning! Brown! Teď mám být na řadě já!“ prohodil Clifton s pohnutím.

Náhle sebou trhl.

„Že byl ten muž, jenž tu mluvil o hlupákovi, sám Ratclif!“ zvolal rozčilen. „A já jsem jej nechal u klouznouti! Kdo by se však nadál, že je tu Brown, a že Ratclif —“

Zamlčel se.

Zdálo se mu, jakoby se v rozvalinách ozval slabý šramot.

Přitiskl honem svítilničku k sobě a tak se ztratila jeho postava ve tmě.

Náhle se zablesklo v protějším konci, kule zafičela Cliftonovi okolo ucha.

Detektiv vytrhl z kapsy revolver a vypálil v tu stranu, odkud byl vyšel blesk.

Ozval se slabý výkřik — a zase třeskla rána...

Vtom bylo slyšeti venku zvučný hlas: „Haló, co to?“

Clifton zaslechl, jak někdo utíká od zbořeníště.

Vyrazil za ním — a vtom již byl zachycen dvěma postavami.

Poznal policejní strážníky.

„Co se tu děje? Kdo to střílel?“

„Vrah — nebezpečný vrah!“ odvětil Clifton rozčilen. „Honem za ním, než nám upláchne! Pusťte mne, ať jej ještě dohoním!“

Však strážníci tím mocněji jej sevřeli.

„Známe takové vytáčky! Pusťte vás, a vy nám vytřete zrak! Půjdete s námi!“

„Vždyť já jsem — Clifton!“ zvolal detektiv zlostně. „Zde moje legitimace!“

V záři jeho svítilničky poznali strážníci, že s nimi mluví skutečně geniální Clifton.

Omlouvali se. On však jim velel: „Teď honem za mnou! Musíme jej dostihnout! Myslím, že je raněn!“

Pustili se směrem, kterým útočník uprchl.

Za čtvrt hodiny se vraceli. Stíhaného nenalezli...

„Konali jste svou povinnost, pravda,“ řekl strážníkům. „Bylo by mi však bývalo milejší, kdybyste ji tentokrát nebyli konali!“

Co však byly platny předhůzky, když Ratclif byl již ten tam!

Clifton zavedl strážníky do zřícenin.

S úžasem se zahleděli na zsinalý obličej dobře jim známého detektiva Browna, jenž nebyl zakryt falešným vousem. Ležel vedle mrtvoly.

Jeden strážník běžel na komisařství. Za hodinu se nalézal nešťastný Brown v patologii.

V BOJI ZASTŘELEN.

Od nálezu Brownovy mrtvoly uplynul již celý měsíc, aniž by detektivy stihla nejmenší nehoda.

Ředitel policie se těšil, že Clifton Ratclifa asi nebezpečně postřelil, a že bývalý detektiv někde dokonal.

Clifton s ním nesouhlasil. Byl přesvědčen, že Ratclif dosud žije, a že se nyní vynasnaží, aby Cliftona zprovodil se světa.

Vystoupil kdysi ze svého domu v přestrojení policejního strážníka; sluhovi, jenž jej provázel, řekl hlasitě: „Nezapomeňte to oznámit pánovi, až se vrátí!“

Rychlými kroky zamířil k budově policejního ředitelství.

Vtom se ozval za ním výkřik. — Clifton se

ohlédl, a uzřel, jak na chodníku uklouzl stařičký jednoruký chudaš.

Mrzák se pokoušel vstáti; avšak nemohl.

Clifton byl dobrosrdečný. Přiskočil tedy ke starci, aby mu pomohl na nohy.

Vtom zdvihl mrzák levou ruku, přiblížil ji ke Cliftonovu nosu — detektiv zaslechl slabý sykot — ovanul jej proud vzduchu — vytríbený jeho čich rozpoznal zápach zvláštního plynu, jenž rychle usmrcuje. Měl ještě tolik duchapřítomnosti, že zatajil dech — potom pozbyl vědomí...

Probudil se v nedaleké lékárně, kam jej lidé donesli, a kde byl posléze vzkříšen. Nevěděli ovšem, že přispěli ku pomoci slavnému Cliftonovi.

Detektiv se cítil ještě slab. Žádal, aby jej dopravili na policejní ředitelství.

Ředitel užasl, když mu Clifton vyprávěl, co jej před chvílí stihlo.

„Ten domnělý mrzák byl přestrojený Ratcliff. Úmyslně padl za mnou, abych mu přispěl, a potom mne chtěl usmrtiti plynem, jež vypustil z gumového balonku. Znam tento způsob zlosynů, když chtějí svou oběť zbaviti rychle života, aniž by to bylo nápadné. Nescházelo mnoho, a vražedný útok by se byl podařil.“

Ředitel byl nejvýš rozhorlen řáděním nepřítelů detektivů, a hned rozeslal své lidi, aby pátrali po starci, jemuž schází pravá ruka.

Clifton se potom vrátil domů a hezky se

prospal, aby zapudil zemdlenost v celém těle — účinek vdechnutého plynu.

Uplynulo několik dní. V té době opět bylo zmařeno dílo jednoho z policejních agentů, jemuž upláchl hledaný zlosyn téměř před nosem.

Clifton si zatím vymyslel zvláštní plán. Dohodnul se o něm se svým přítelem Dickinsonem a s policejním ředitelem.

Dickinson si najal malý byt, a byl zde znám pod nepravým jménem. Potom se vloupal za noci do předního klenotnického závodu a odnesl odtud množství drahocenných skvostů.

Klenotník byl ovšem vyrozuměn dříve Cliftonem, co se chystá; a detektiv jej ujistil, že nahradí ze svého jakoukoliv škodu, kdyby mu nějaká vzešla.

Příštího dne přinesly noviny zprávu o vykradení klenotníka.

Policie hledala pachatele — ovšem marně !

Po několika dnech žurnály znovu ohřály tu zprávu, zmínily se, že lupič dosud nebyl vypátrán, že však přec jen neujde zaslouženému trestu, protože sám Léon Clifton bude se obíratí tímto případem.

Skutečně, Clifton zahájil „pátrání“ po „lupiči“. Byl sice přestrojen, však již ne tak bedlivě jako druhdy. Detektiv chtěl poskytnouti Ratclifovi možnost, aby jej snáze poznal.

Clifton totiž očekával, že Ratclif, když zvěděl z

novin, že Clifton hledá lupiče, se nyní vynasnaží, aby mu úkol znemožnil.

Clifton vypátrá pachatele, Ratclif také, a potom týž asi dá Dickinsonovi výstrahu. Pro ten případ se Clifton zabezpečil. Vedle najatého Dickinsonova bytu, jenž nyní se jmenoval vlastně Albor, byl prázdný pokojík, který si najal zase jeden z detektivů — ovšem zapřev své skutečné povolání. V tomto pokojíku ukrývalo se dnem i nocí několik dobře ozbrojených agentů, kteří čekali na znamení, jež jim dá Dickinson. Vtrhnou do jeho bytu a zatknou zde muže, kterého jim Dickinson označí.

Tak se nejlépe zmocní Ratclifa — doufal Clifton. — Hledal tedy přestrojený Clifton lupiče z klenotnického závodu. Neušlo mu, že při těchto pochůzkách jej vždy nenápadně sleduje muž, pokaždé jinak oděný — jednou bezvousý mladík, jindy vousatý muž — pak zase šedobradý stařeček — — elegán, prostý dělník, pobuda, ba jednou dokonce i policejní strážník.

Ratclif v přestrojování dostihl již svého mistra.

Cliftonovi to činilo zvláštní zábavu, když po několik dní „hledal“ s Ratclifem „lupičův“ byt. Z toho, že jej Ratclif při každé vycházce sledoval, usoudil, že dosud nevěděl, že Albor — Dickinson — byl na lupu v klenotnickém závodě. Jinak by již Ratclif nestopoval Cliftona, nýbrž by dal Dickinsonovi výstrahu.

Při těchto potulkách se Clifton mohl zmocniti

Ratclifa. On však dosud nechtěl. Chystal Ratclifovi pře kvapení v Dickinsonově bytě.

Clifton se umluvil s policejním komisařem a Dickinsonem o rozhodném tahu. Podle tohoto plánu vstoupil přestrojený Dickinson do jisté nálevny, kde usedl u stolu.

Pro Cliftona přišel do bytu policejní komisař v civilním obleku. Clifton s ním vyšel v masce starého pána. Zaměřili k oné nálevně.

„Jde za námi,“ zašeptal pojednou Clifton, nepatrně se ohlédnuv. „Ten černě oděný elegán s cylindrem na hlavě.“

Komisař se ohlédl teprve za několik minut, a zahlédl elegána, jenž zvolna kráčel za nimi, dívaje se do novin.

Tak se dostali až do nálevny, kde usedli blíže dveří, pozdravivše se pohledem s přítomným již Dickinsonem, jenž seděl u protější stěny a zakrýval obličej novinami.

Zanedlouho sem vstoupil také onen elegán a usadil se nedaleko Cliftona. Donesli mu víno. Položil klobouk na stůl, a nikoho si nevšímaje, zabral se do svých novin.

Clifton s komisařem hovořili spolu pološeptem.

„Jste si jist, že bude doma?“

„Zvěděl jsem, že se vrací pravidelně po půlnoci do svého bytu.“

„Kolik mužů bude třeba?“

„Myslím, že postačí čtyři. Vždyť s nimi budeme také my — dostatečná přesila!“

„Což abychom jej raději zadrželi na ulici, když znáte jeho podobu?“

„Nikoli. Je velice odvážný; nerad bych, aby někomu z našich lidí ublížil. Sečkáme, potom vejdemo do domu a připlížíme se k jeho bytu — dovedu otevřítí, i když bude klíč zevnitř v zámku — znám Mac-Minovo tajemství — doufám, že jej spoutáme přímo na loži.“

„Dobrá. Tedy k půlnoci se tam sejdemo.“

Vtom Clifton dvakrát kýchnul.

Dickinson odložil noviny a ukázal svůj obličej.

Clifton sebou lehce trhl a pronesl hlasitěji: „Je tady. Ten pod zrcadlem.“

Komisař se podíval na Dickinsona.

Elegán se náhle chopil skleničky a notně si přihnul. Při tom zašilhal k Dickinsonovi.

Clifton šlápl komisaři na nohu; oba se lehce usmáli.

Po chvíli, když spolu pohovořili hlasitě o všedních záležitostech, opustili bar. Uchýlili se do protějšího domu, kde měl ve třetím patře byt jeden z policejních agentů.

Clifton schválně volil tento bar, aby se mohli později z agentova bytu dívat na ulici...

Po jejich odchodu přitáhl si elegán svůj klobouk a začal si jím pohrávat. Otíral jej rukávem a při tom

pohyboval rty. Bylo slyšeti tiché mumlání, jež vycházelo z nitra klobouku.

V cylindru byl umístěn zvláštní mikrofon; přístroj opakoval zřetelně elegantnímu šeptaný hovor Cliftona s komisařem.

„Tedy k půlnoci se na něho chystají!“ pomyslí si Ratclif — laskaví čtenáři zajisté již uhodli, kdo byl onen elegant. „Počkejte, však já vám vytřu zrak! Clifton bude vyvalovat oči, až najde hnízdo prázdné! A já budu mít radosti za 10.000 dolarů, že jsem přelstil toho nadutce, jenž o sobě myslí, že v jeho oboru nad něho není!“

Nenápadně se díval na Dickinsona, jenž bezstarostně vypouštěl kouř z doutníku.

„Tedy tenhle člověk vypálil ty skvosty u klenotníka! Vypadá jako poctivec!“

Seděl tu ještě asi půl hodiny.

Konečně se Dickinson zdvihl a vyšel z baru.

Ratclif za chvíli za ním.

Z agentova bytu pozorovali je Clifton a komisař, kteří se zde zatím přestrojili a nalíčili.

„Je to on, je to Ratclif!“ zahučel Clifton. „Naše umlouvání nemohl vyslechnout nikdo jiný, než vlastník zvukového přístrojku. A ten má Ratclif v klobouku. Teď honem za nimi — doufám, že nejdéle za půl hodinky bude náš. Vlezl pěkně do nastražené pasti!“

A Clifton zamnul spokojeně rukama.

Vyšli ven; každý jinými ulicemi bral se k domu, kde si Dickinson najal byt na jméno Albor.

Ratclif sledoval Dickinsona až k jeho příbytku. Zvolna vstoupil za ním do průjezdu, sledoval jej po schodech, až stanul za ním u dveří, když Dickinson otevíral.

Teprve nyní se Dickinson obrátil.

Hraje dokonale svou úlohu, vytrhl Dickinson z kapsy revolver.

Však Ratclif mu také ukázal svou zbraň.

„Mne se nemusíte báti, jako já se nebojím vás. Příteli, rád bych s vámi pohovořil. Hrozí vám ztráta svobody.“

„Mně?“

„Ovšem, vám. Jsou vám na stopě — již dnes — však pojďme dále, nemusí to každý slyšeti!“

Vrazil do odemknutých již dveří a vtáhnul tam Dickinsona.

„Příteli, opětuji vám, že s vámi smýšlím upřímně. Jsem nepřítel policie, zvláště pak toho kletého Cliftona. Dnes po půlnoci vám chtějí učiniti svou návštěvu, aby se vám dostalo odměny za vyloupení klenotníkovra krámu —“

„Já přece nejsem lupič, master!“ tvářit se Dickinson uraženým.

„Možná, že jste pro své povolání našel jiný název — třebaš tajný výběrčí,“ usmál se Ratclif. „Přede mnou nemusíte zapírat; vím již vše.“

„Vy jste policejní špehoun!“ zvolal Dickinson a zdvihl ruku s revolverem.

„Žádné hlouposti, master. Kdybych pracoval pro policii, mohl jsem vás zatknouti již v baru, anebo na schodech v domě. Ujišťuji vás, že si nepřeji ničeho toužebněji, než abyste šťastně jim uklouzl. Seberte své věci — i ty klenotníkovy — odjedte hodně daleko — tam se můžete přestrojiti, dáti si jiné jméno a já budu míti radost, že jsem se pomstil policii, a Cliftonovi spadne hřebínek!“

Dickinson vyňal kapesník, jakoby si chtěl otřítí čelo; zároveň však se objevila v jeho ruce malá píšťalka. Tou měl dáti umluvené znamení detektivům, ukrytým ve vedlejšíh bytě.

Sotva ji však přiložil k ústům, Ratclif se na něho vrhl, jeho obličej zbrunátněl.

Poznal té chvíle, že vlezl do nalíčené pasti. Přitiskl levicí Dickinsona ke své hrudi, pravici mu položil na ústa a prsty mu sevřel nos, takže nemohl dýchati ani sténati.

Dickinsonovi klesly ruce, hlava se položila k ramenu.

„Má dosti“ zahučel. „Byli jste chytří, avšak Ratclifa jste přec jen nepřelstilil Teď jen ještě toho Cliftona a moje pomsta bude dovršena!“

Tiše opustil jizbu a bez hluku sešel se schodů ...

Clifton a komisař stáli v průjezde protějšího domu a dívali se ke vratům domu, kde měl býti zatčen Ratclif.

Netrpělivě čekali. Nahoru jítí nechtěli. Clifton znal odvážnost Ratclifovu a přes to, že bylo vše tak chytře nastrojeno, obával se, aby Ratclif něco nezvěřil, a neutekl z domu. Budou-li na stráži, překazí mu útěk.

Cliftonovi se zdálo čekání přec jen příliš dlouhé. Požádal komisaře, aby dával pozor, sám pak vstoupil do domu.

Zmocnila se jej náhle nevysvětlitelná tíseň; strachoval se o přítele Dickinsona.

Hned však zapuzoval bázeň.

„Jsem bloud! Co by se mu mohlo státi? Ratclif nic netuší — a kdyby — — Dickinson má zbraň. V domě je ticho; tedy nestalo se nic zlého. Patrně se ještě nenaskytlá Dickinsonovi vhodná příležitost zavolati detektivy.

Tiše přikročil ke dveřím pokojíku a zaklepal.

Jeden z agentů pootevřel — Clifton vstoupil dovnitř. „Nuže?“ otázal se.

„Dosud se neozvalo znamení.“

„Neslyšeli jste nic?“

„Nikoli. Jenom když ti dva vkročili do pokoje. Je zde příliš silná stěna, která nepropouští slabší zvuky.“

Clifton zakýval hlavou. Potom se posadil, a mlčky čekal.

Když však uplynulo zase čtvrt hodiny, zavrtěl hlavou.

„Tohle je záhadné!“ zamumlal. „Podívám se

tam.“ Vyňal revolver, otevřel a pokynul ostatním, aby tiše vyšli za ním.

Potom vzal za kliku Dickinsonova bytu a prudce otevřel dveře.

Ratclifa zde nebylo!

Na pohovce ležel Dickinson — bez hnutí.

Clifton k němu přiskočil, zahleděl se naň a vykřikl zděšeně: „Mrtev! Zardoušen!“

Z očí mu vytryskly slzy.

Agenti se vhrnuli do pokoje a s úžasem pozorovali nešťastníka, jenž svou ochotu zaplatil životem.

Vtom vykřikl jeden agent: „Hledte, pohnul víčkem!“ —

Skutečně, domněle mrtvý lehce zamrkal.

„Honem pro lékaře!“ nařizoval Clifton. „Vy, Hartwigu, běžte! Burygon zde zůstane — vy ostatní půjdete se mnou! Musíme uprchlíka dopadnouti! Z domu ještě nevyšel!“

Políbil nešťastného přítele na čelo, načež s třemi detektivy opustil světnici.

Zašli na malý dvorek, a tu pozorovali u vysoké zdi malou kolničku, ve které se ukládalo dříví.

Na dveřích byla železná závora, na které visel těžký zámek.

„Tady také není; je zvenku zamčeno,“ prohlásil jeden agent.

Clifton přistoupil ke dveřím a hned si povšiml čtvercového otvoru, asi deset centimetrů nad

zámkem. Patrně zde byl udělán proto, aby do kolničky vnikalo trochu světla.

Proslulý detektiv chytil nyní za zámek, jenž se zdál zavřen. Vtom však se otevřel.

„Uprchlík je tam,“ řekl Clifton tiše. „Paklíčem odemkl, vlezl do kolny, otvorem prostrčil ruku, upevnil závoru a zavřel zámek.“

Směle otevřel dveře, a čtvero revolverů se obrátilo ústím do kolničky.

„Ratclife, jménem zákona, vystupte!“ zvolal Clifton. Však uvnitř bylo ticho.

Neohroženě vnikl Clifton do kolničky; agenti za ním. Nedbali nebezpečí, jež jim hrozilo. Ratclif je tu někde ukryt.

Však zase ticho.

Detektivové prohlíželi kůlnu. Byly zde čtyři hranice dlouhých polen, tvořící vždy jakýsi čtverhran, nahoře uzavřený.

„Rozházejte ty hranice!“ zvolal Clifton.

Tři hranice byly rozvaleny — bez výsledku.

Konečně přistoupili ke čtvrté. Když odhodili několik hořejších polen, zpozorovali, že střed hranice je prázdný.

A z této dutiny se pojednou vynořila Ratclifova hlava, a za ní dvě ruce, třímající revoly.

„Zhyn, kletý Cliftone!“ vykřikl Ratclif.

Třesklo několik ran rychle za sebou — jeden detektiv se s výkřikem skácel, maje prostřelenou paži.

„Nestřílejte!“ zvolal Clifton, skrčiv se za kupu polen, ostatní následovali jeho příkladu. „Musíme jej dostat živého!“

„Nedostanete!“ zařval Ratclif — třeskla rána — a postrach detektivů zmizel v dutině hranice.

„Mrtev!“ zahučel Clifton. „Skoda!“

Na jeho rozkaz začali rychle rozhazovati hranici, ve které ležel Ratclif schoulen.

Clifton se k němu sehnul.

Vtom zlosyn zdvihl ruku a vypálil ránu proti němu.

Clifton ucítil ve tváři hroznou bolest, zapotácel se a klesl k zemi.

Tím rozlíceni, střílili agenti na Ratclifa a roztříštili mu lebku ...

Byl potrestán policejními revolvery.

Léon Clifton byl výstřelem vážně, nikoli však nebezpečně poraněn. Kule mu projela tváří a proletěla i druhou.

Jeho přítel, Dickinson, úsilovnou péčí lékařů byl zachován při životě.

Veřejnost žasla nad odhalením Ratclifových zločinů. Mnozí želeli, že bývalý detektiv ušel popravě; však policejní agenti si oddechli.

Když se Clifton uzdravil, společně s Dickinsonem vypátral ještě jeden Ratclifův zločin. Nalezli totiž ve sklepení starého domu mrtvolu muže, jenž kdysi nabízel Cliftonovi svůj vynález.

LÉON CLIFTON

Takovým způsobem se zmocnil Ratclif
zvukového přístroje.